

РЕШЕНИЕ

№ 298

гр. София, 14.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 12.12.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Драганова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **2728** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба вх. № 6630 от 16.03.2012 г., подадена от М. Г. Ч., от [населено място], [улица], [жилищен адрес] срещу решение по жалба против действие на публичен изпълнител № ПИ-6/17.01.2012 г. на зам.директора на ТД на НАП - С., с което е оставена без уважение жалбата на Ч. вх. № 94-М-1662/29.12.2011 г. против действие на публичен изпълнител, обективизирано в Разпореждане за присъединяване изх. № 9567/2002/070024/19.12.2011 г., на Столична община – район С., като публичен взыскател по изп. дело № 9567/2002 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С., дирекция „Събиране”, като неоснователна.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на решението, тъй като е изтекла погасителната давност съгласно чл. 171 от ДОПК по отношение на вземането за глоба, за събирането на което е било образувано изпълнителното дело. От съда се иска да отмени оспореното решение и да постанови друго, с което да отмени Разпореждане за присъединяване изх. № 9567/2002/070024/19.12.2011 г. по изп. дело № 9567/2002 г. по описа на ТД на НАП – С..

Ответникът – зам.директор на ТД на НАП – С., чрез процесуалния си представител юрк. К., оспорва жалбата, като неоснователна по мотиви, изложени в оспореното решение.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

В ТД на НАП – С. е образувано изпълнително дело № 9567/2002 г. срещу М. Г. Ч. за принудително събиране на публични държавни вземания за глоба, държавна такса и разноски, установени с изпълнителен лист от 02.11.2001 г. по НОХД № 1596/01 г. на СРС – 19 състав. На длъжника е изпратено Съобщение за доброволно изпълнение № С-10-01-04-19666 от 27.06.2002 г., с което е уведомен за наличието на публични задължения в размер на 608,00 лв. - главница. Към изпълнителното дело са присъединени впоследствие за събиране и вземания по наказателни постановления, издадени от Столична община – район С. и РПУ – Ц..

С вх. № ПО9200-528/18/15.07.2011 г. в ТД на НАП – С. е постъпило Наказателно постановление /НП/ № 576/23.09.2009 г., издадено от Кмета на Район „С.” – Столична община, за наложена на М. Г. Ч. глоба в размер на 200 лв.

С Разпореждане за присъединяване изх. № 9567/2002/070024/19.12.2011 г. публичният изпълнител при ТД на НАП С., след като е констатирал, че изп. д. № 9567/2002 г. по описа на дирекцията е срещу същия длъжник, на основание чл. 217, ал. 2 от ДОПК е допуснал присъединяване в производството на Столична община – район С. за вземането за глоба в размер на 200 лв., установено с НП № 576/09 г. Присъединяването на нов публичен взыскател е допуснато въз основа на писмено искане и приложено към него изпълнително основание.

Това действие на публичния изпълнител е оспорено пред директора на ТД на НАП – [населено място], който с процесното Решение по жалба против действие на публичен изпълнител № ПИ-6/17.01.2012 г. е оставил жалбата без уважение като неоснователна.

При тези доказателства по делото, настоящият състав прави следните правни изводи:

Видно от приложеното към административната преписка копие от разписка, Решение № ПИ-6/17.01.2012 г. е връчено на жалбоподателя на 24.02.2012 г., а жалбата срещу него е постъпила чрез административния орган с вх. № 94-М-1662/02.03.2012 г., в срока по чл. 268, ал. 1 от ДОПК, подадена е от процесуално легитимирана страна, имаща правен интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана по същество.

С молба от 10.08.2012 г. упълномощеният адв. С. е заявил от името на доверителя си, че не поддържа жалбата, тъй като изпълнителното дело е било прекратено, но прави искане за присъждане на разноски, тъй като твърди, че настоящото производство се е развило по вина на ответната страна. С отговора си от 30.08.2012 г. юрк. К. представя доказателства, че изпълнителното производство е било прекратено след като жалбоподателят е изплатил задълженията, за събирането на които е било образувано. Прави искане за разноски.

От изложеното следва, че между страните е налице спор относно законосъобразността на оспореното действие на публичен изпълнител и потвърдилото го решение, поради което не е налице по същество оттегляне на подадената жалба.

По същество жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, съгласно представените заповеди № ЗЦУ -624/29.06.2011 г. и № 128/10-01-2012 г. на изпълнителния директор на НАП.

С Разпореждане за присъединяване № 9567/2002/070024/19.12.2011 г. органът по принудително изпълнение е допуснал присъединяване в производството на Столична община – район С. за вземанията по НП № 576/23.09.2009 г., издадено от кмета на района. Наказателното постановление е годно изпълнително основание съгласно чл. 209, ал. 2, т. 5 от ДОПК. С посоченото наказателно постановление на М. Г. Ч. е

наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лв. Съгласно чл. 162, ал. 2, т. 5 от ДОПК, вземанията на държавата или общините за глоби и имуществени санкции са публични държавни или общински вземания.

Действието на публичния изпълнител по присъединяване в производството е извършено в съответствие с разпоредбата на чл. 217, ал. 2 от ДОПК, съгласно която присъединяването на нови публични вземания се допуска с Разпореждане за присъединяване на публичния изпълнител до изготвяне на разпределението на събраните суми. Публичните вискатели се присъединяват въз основа на писмено заявление до органа по принудително изпълнение, към което се прилага изпълнителното основание. В съответствие с цитираната разпоредба, по постъпило искане на Кмета на район „С.“ с приложено към него наказателно постановление № 576/23.09.2009 г. е издадено Разпореждане за присъединяване за присъединяване изх. № 9567/2002/070024/19.12.2011 г., с което вземането по наказателното постановление е присъединено в производството по събиране на публични вземания по изпълнително дело № 9567/2002 г. по описа на ТД на НАП – С.. В изпълнителното производство до издаване на процесното Разпореждане за присъединяване за присъединяване не са налице събрани суми и съответно не е налице изготвено разпределение на такива, поради което не е налице предвидената в закона отрицателна предпоставка за допускане на присъединяване.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. С изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено (чл. 171, ал. 2 от ДОПК). Като правна последица от действието на така споменатите разпоредби за давността, с изтичането на давностните срокове по чл. 171 от ДОПК се погасява правото да се събере по принудителен ред публичното вземане. Самото публично вземане не се погасява - то остава дължимо. Иначе казано, давността погасява правото да се претендират публичните вземания, но те си остават дължими и могат както да бъдат платени доброволно (чл. 174 от ДОПК), така и да бъдат прихванати (чл. 128, ал. 1 от ДОПК).

Съгласно чл. 173 от ДОПК публичните вземания се отписват, когато са погасени по давност, но видно от горесцитираните разпоредби това не става служебно от органа по изпълнение, защото заплащането на погасени по давност публични вземания не е недължимо платено.

От така изложената обстановка става ясно, че жалбоподателят не е предприел действия насочени към публичния изпълнител за прекратяване на изпълнителното производство, поради изтекла погасителна давност. Според чл. 225, ал. 1 от ДОПК, производството по принудително изпълнение на публичните вземания се прекратява с разпореждане на публичния изпълнител. Съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. В чл. 82, ал. 1, б. „а“ от ЗАНН е предвиден такъв по-кратък срок, а именно - административното наказание не се изпълнява, ако са изтекли две години, когато наложеното наказание е глоба.

Давността е институт на правото, който не се прилага служебно, съгласно чл. 120 от ЗЗД. С оглед тези законови разпоредби, ако жалбоподателят е искал прекратяване на изпълнителното производство, поради изтекла погасителна давност, той е следвало да наведе това свое възражение директно пред публичния изпълнител, който по силата на чл. 225 от ДОПК има правомощието с разпореждане да прекрати производство, ако приеме, че възражението е основателно или пък да откаже да приложи института на давността. Едва тогава това действие на публичния изпълнител, с което евентуално той би отказал прилагането на погасителната давност за прекратяване на изпълнителното производство, би могло да се обжалва по административен ред пред директора на ТД на НАП с аргументи относно изтекла давност.

Изложеното налага заключението, че обжалваното решение е законосъобразно и правилно, поради което жалбата срещу него, като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Съобразно изхода на спора пред настоящата инстанция и направеното искане за присъждане на разноси от процесуалния представител на ответника, жалбоподателят следва да заплати направените по делото разноси в размер на 150 лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Воден от изложеното, Административен съд София – град, Първо отделение, 18-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Г. Ч. срещу решение по жалба против действие на публичен изпълнител № ПИ-6/17.01.2012 г. на зам.директора на ТД на НАП - С., с което е оставена без уважение жалбата на Ч. вх. № 94-М-1662/29.12.2011 г. против действие на публичен изпълнител, обективизирано в Разпореждане за присъединяване изх. № 9567/2002/070024/19.12.2011 г. по изп. дело № 9567/2002 г. по описа на ТД на НАП – С..

ОСЪЖДА М. Г. Ч., ЕГН [ЕГН], да заплати на ТД на НАП - С., сумата в размер на 150 (сто и петдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

СЪДИЯ: